

Michaela Němcová Antalíková

Scénář audioreportáže

Vstup 1

Zpěvačka a učitelka Michaela Němcová Antalíková se narodila v roce 1964 v Chomutově. Zpívala už od dětství, ale později začala studovat operní zpěv.

„Vlastně, až když jsem byla na gymnáziu asi v šestnácti letech, tak mě to poprvé napadlo, že bych vlastně chtěla zpívat nějak víc, víc se to učit, protože jsem se hrozně zamilovala do opery.“

Vstup 2

Na konzervatoři se začala potkávat s různými lidmi a objevovat jiné směry v hudbě. Poznala se s hudebníkem Mejlou Hlavsou, který jí nabídl si zazpívat s kapelou The Plastic people. Ta byla jednou z nejznámějších protirežimních kapel v Československu.

„Povídali jsme si a já jsem mu říkala, že studuju operu na Státní konzervatoři a on říkal, jestli bych si s nimi nechtěla zazpívat v té kapele. A já jsem říkala proč ne, bych to mohla zkusit a on mi říkal tehdy hrozně divnou věc, že se nemusím bát, že možná už je taková lepší doba, že už mě za to asi nezavřou do vězení.“

Vstup 3

V roce 1988 založil Mejla Hlavsa rockovou skupinu Půlnoc, do které přešli někteří lidé z původní kapely The Plastic people včetně Michaely.

„Náš vlastně první koncert, který se měl uskutečnit, tak nás z něj vyvedli vojáci a policajti a nesměli jsme na něm hrát.“

Vstup 4

V roce 1989 skupina Půlnoc vycestovala na turné do Ameriky. V té době nemohli cestovat jako kapela, tak každý člen jel samostatně jako turista. Když dorazili do Ameriky, Michaela byla úplně v šoku.

„První co mě jako napadlo bylo, jak lidi chodí barevně oblečení, že měli pestrobarevný oblečení. Já jsem z toho byla úplně nadšená na těch ulicích a že někdo jde v minisukni, někdo má na zeleno vlasy, což už v tom New Yorku bylo tehdy. Tady to v té době bylo prostě jiný, tady to bylo prostě šedivý. Tady ulice byly šedivý a lidi byli šedivý.“

Vstup 5

Aktivně se chtěla postavit kvůli komunistického režimu.

„Půl roku před tím než jsme odjeli do té Ameriky, tak jsem vlastně se rozhodla, že nechci patřit mezi lidi, kteří jenom ten režim kritizují, ale nic s tím neudělají a přemýšlela jsem o tom, co mám vlastně udělat, jak mám jako proti těm komunistům bojovat, nebo jak to dělat, že budu tajně hrát s nějakou kapelou, tak to mi přišlo docela dobrý, ale ještě jsem chtěla něco víc a shodou okolností jsem se potkala s lidmi kolem Charty 77 a taky jsem ho podepsala. Stala jsem se signatářkou tohoto toho dokumentu.“

Vstup 6

Později se Michaela přivdala do disidentské rodiny Němcových. Její tchýně Dana byla mluvčí Charty 77. Rodina byla v hledáčku komunistického režimu a Michaela zažívala těžké chvíle. Měla strach z toho, co bude dál.

„Zažila jsem to, že mého muže vždycky, když byl nějaký státní svátek, tak ho na dva dny zavřeli na Ruzyň. Zažila jsem s ním vlastně Palachův týden a my jsme dva dny před začátkem toho slavného týdne měli svatbu. Takže vlastně dva dny po té svatbě mého muže a mojí tchýni zavřeli do vězení, protože byli z té skupiny lidí, která tam na tom Václavském náměstí dávala kytky k tomu sv. Václavu.“

Vstup 7

A co by Michaela Němcová Antalíková chtěla vzkázat naší generaci?

„Abyste se nebáli. Protože když jde člověk za svým snem, za svým nějakým cílem, a ne přes mrtvoly, ale s tím, že to prostě rozšiřuje na všechny okolo, že i ti druzí mají své sny a že se to může i nějak dát dohromady, tak to je fajn.“